

Børne Blad

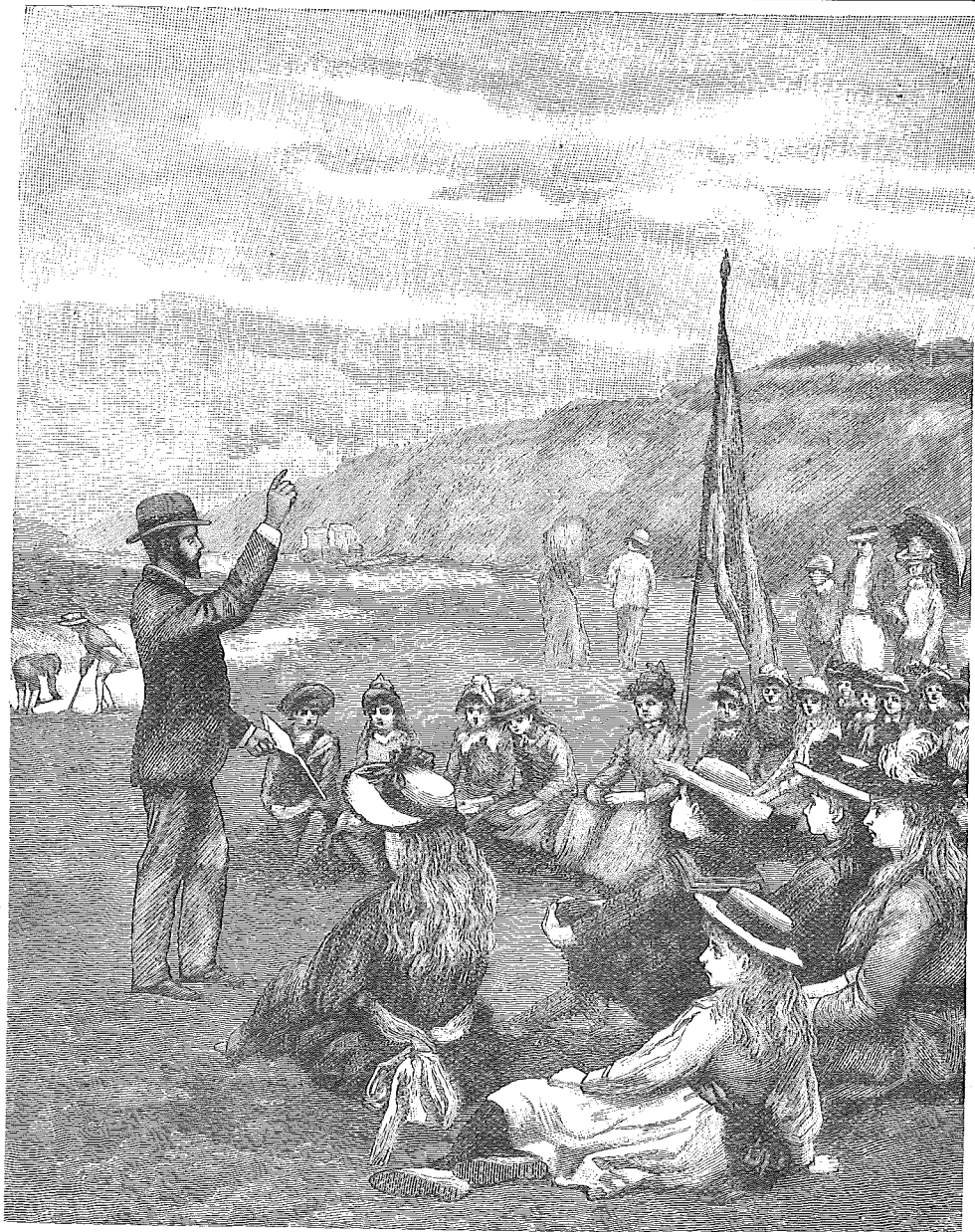

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 20.

15de mai 1892.

18de aarg.

Søndagsskole paa landtur.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forstøb. I pakke til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Et Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibelhistoriske spørgsmål.

(Over det nye testamente.)

Svar paa disse spørgsmål vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bogt). Om hebernes beliggenhed, se forrest bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaalene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der taleføres.

97 b.

Var alle apostlene tilstede, da Jesus aabenbarede sig for dem, saaledes som vi hørte forrige gang? Hvem var ikke tilstede? Fik ikke ogsaa han vide, at Jesus var opstanden? Hvem fortalte ham det? Vilde han tro de andre apostle? Hvad sagde han? Var det rigtigt af Thomas, at han ikke vilde tro? Kunde han ikke have ventet, at Jesus ikke længere vilde have ham som sin apostel? Men slog Jesus da haanden af ham? Hvad gjorde han med ham? Hvad tid aabenbarede han sig for Thomas? Hvem var da sammen? Hvorledes aabenbarede Jesus sig for dem dengang? Kom han da ikke ind gennem døren? Hvad sagde han til dem? Hvad sagde han til Thomas i særdeleshed? Troede Thomas nu? Hvad sagde han? Hvilket svar gav Jesus paa disse ord? Gjælder dette svar ogsaa os? Hvad forlanger Jesus altsaa af os med hensyn til vort forhold til ham? Hvorfor skal vi tro uden at se?

98.

Hvorlænge blev Jesus her paa jorden efter sin opstandelse? Viste han sig flere gange for apostlene? Viste han sig ogsaa for andre? Var det bare i Judea han aabenbarede sig? Hvad fortæller Guds ord os om denne aabenbarelse? Hvad siger han her om sig selv? Hvad talder vi den, som har faaet al magt i himmelen og paa jorden? Er det blot efter sin guddommelige natur, Jesus er almægtig? Hvilken befaling gav han apostlene paa grund af denne sin almagt? Hvis disciple skulde de altsaa gjøre alle folk til? Og ved hvilke midler skulde de gjøre dette? Hvilken forjættelse spriede Jesus til denne befaling? — Gjælder befalingen og forjættelsen bare apostlene? Hvem gjælder den ogsaa? Skal da ogsaa vi være med at gjøre alle folk til Kristi disciple? Hvad talder vi den gerning at vinde alle folk for Guds rige? Kan vi ogsaa vente Herrens velsignelse til missions-

gerningen? Er der noget i Kristi forjættelse, som giver os lov hertil? Hvilke ord er det?

Naar viste Jesus sig sidste gang for disciplene? Hvor førte han dem da hen? Hvad gjorde han, efterat de var komne ud til Oliebjerget? Hvor blev der saa af ham? Saa apostlene dette? Hvem var det, som aabenbarede sig for dem, medens de stod og saa efter Jesus? Hvad sagde disse til dem? Skal da Jesus komme synlig tilbage til jorden? Naar skal dette ske?

Den reddede slavegut.

(Fortsættelse.)

„Ja, han er god og snil“, sagde en af de andre negre, „det ved vi alle; men hvorfor bekymrer ikke massa sig om os? Hvorfor ser han ikke til os, saa han kan saa vide, hvorledes mulatten næsten plager livet af os; der findes ikke nogen plantage paa hele Florida, hvor man bliver mishandlet saaledes som vi nu. Slavefogden paa naboplantagen er dog en engel i sammenligning med Bedrillo, som ikke kjenner nogen forbarmelse og ofrer, hvem det saa er, for sin hevn og siden siger, at den gamle alligator har slugt ham.“

„Alt, massa har ingen anelse om det!“ sagde Paddy med et dybt suk.

„Men hvorfor fortæller du ikke massa, hvorledes vi har det?“ sagde den tredje neger i en bebreidende tone.

„Jeg?“ svarede Paddy. „Hvem skulde beskytte mig stakkels gamle hjælpeløse menneske? Vilde han ikke komme til at binde hænder og fødder paa mig og kaste mig ud i floden hvor den gamle alligator vilde sluge mig ligesom alle de andre?“

„Men behøvede han da at saa vide om det?“ spurgte den anden. „O, han har øren overalt. Han vilde ialfald tænke, at det var mig, og dette vilde være nok til at vie mig til døden. Jeg forstaar ikke, hvorledes det gaar til, men Bedrillo har kundskab om alt, som foregaar hjemme i huset hos Rodrigo.“

„Men ingen der ved, hvad der foregaar

her — det er vor ulykke", faldt den anden ham i talen.

"Vidste blot massa, hvorledes de tre negre, som Pedrillo siger er slugte af alligatoren, er komne afdage, saa skulde nok den straffende retfærdigheds haand ramme ham, og de stakkels —."

"Hys! Hvad var det?" udbød en af dem forskrækket. "Jeg syntes, at jeg ligesom hørte nogen tale udenfor!"

"Nei, det var ikke noget", sagde Baddy, "det er skrækken for Pedrillo, som har betaget dig. Han sidder nu og ser paa, at de danser, og tager det mageligt. Nu kan vi ialfald være sikre paa, at han ikke lytter til, hvad vi snakker om."

"Ja, de stakkels mennesker, som ligger derhenne i fængslet, hvad er det, de har gjort? At de vovede at knurre, da han mishandlede den stakkels pige saa afførlig, det er hele deres brøde. Og blot for det skulde han lade dem pisse, saa blodet strømmede og derpaa kaste dem i lænker, uden at de først blev forbundne. Nu er det jo allerede den anden dag, som de sidder der uden hverken at have faaet mad eller drikke."

Med at høre disse ord var det næsten ikke muligt for Rodrigo at holde sig rolig. Han skjalv i alle lemmer. Hans hænder knyttedes trampagtig sammen, og blodet steg ham saaledes til hovedet, som om hjernen skulde sprænges paa ham. Med et voldsomt stød for pludselig døren til hytten op, og Rodrigo stod foran de forskrækkede negre og raabte med en stemme, som skjalv af brede:

"Er det sandt, hvad I siger?"

"Massa!" udbød alle tre med engang, grebne af forfærdelse.

Hadde de kunnet slynge, vilde de have gjort det; men Rodrigo stod lige ved døren og stængte udgangen. Det var umuligt at slippe bort. De krøb derfor hen i en krog af hytten og var i sin dybe forskrækkelse først ikke istand til at sige et ord, men stirrede blot paa sin herre, som stod der lyttende af brede.

Rodrigo forstod, at han ved saaledes pludselig at styrte over dem, havde indjaget dem en ren dødsfrækt. Men det var aldeles umuligt for ham under saadanne omstændigheder længere at beherske sig. Havde ikke netop hans sjæl frydet sig ved tanken paa, at ikke paa nogen plantage i hele Florida havde negrene det saa godt som hos ham? Og havde han ikke indtil nu gaaet i den faste indbildning, at mulatten nagiagtig udførte hans befalinger? Han begyndte nu at faa et lidet indblik i, hvad der foregik bag hans ryg. En sliq behandling blev altsaa disse ulykkeligste af alle mennesker tildel! Og dog var det hans hellige pligt at sørge for dem.

Det indtryk, som dette gjorde paa ham, var overvældende; han blev med et revet ud af alle sine skjønne indbildninger og bragt til at skue ned i den mest bundløse sorte afgrund der, hvor han havde tænkt sig i betragtning af forholdene et halvt Paradis.

Noget roligere sagde han: "Baddy! Se straks til at faa tændt en fakkell: Og du, Jakob", sagde han henvendt til den anden af negrene, "hent straks mulatten hid! I siger jo, at han er borte og ser paa dansen!"

Baddy ilede hen til en hytte, hvor han endnu saa lys. Men den neger, som havde faaet befaling til at hente Pedrillo, faldt ned for Rodrigo og omfavnede hans knæ.

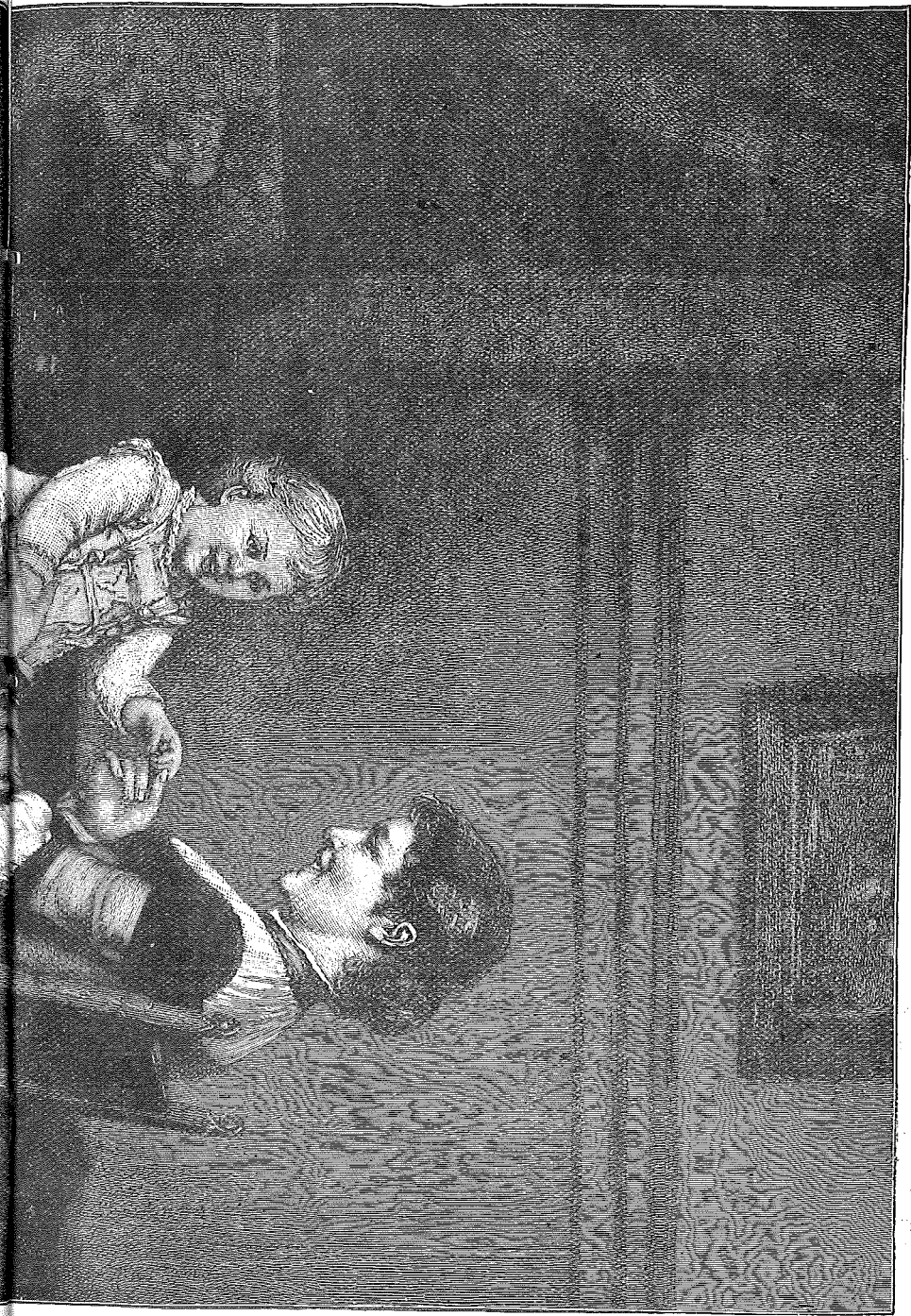
"Massa!" udbød han fortvilet. "Forbarm dig over din stakkels gamle Jakob! Hvis jeg vil forsøge paa at hente ham hid, saa vil jeg for fremtiden føre over mig hans hele brændende brede. Han vilde binde mig og kaste mig ud i floden til den gamle alligator. Massa, forbarm dig over mig! Lad mig, den stakkels gamle neger, slippe for at udføre denne befaling. Forbarm dig over mig."

Saabel negerens ord som den tone, hvori de blev talte, var et levende vidnesbyrd om hans dødsangst.

Rodrigo følte sig formelig rystet ved at

Ride, ride, rante!

se det og sagde: „Godt! Du skal faa lov til at blive her. Men sig mig ialfald, hvor han er?“

„Derhenne, hvor I ser skinnen fra de mange fakler, og hvor de unge folk danser.“

Baddy var imidlertid kommen tilstede med en fakkel; men den gamle mand skjald saa, at han neppe kunde holde den. Han saa paa sin herre, og denne forstod hans blik.

„Giv mig fakkelen, Baddy“, sagde han, „og skynd dig hjem; jeg ved, hvorfor du skjælver saa.“

„Men I, massa, I?“ hulkede den tro neger.

„Sørg ikke for mig!“ sagde Rodrigo og gik henover i retning af dansepladsen.

Tarik, som indtil nu havde gaaet bag sin herre, holdt sig nu ved siden af ham. Det var et mere end almindelig stort og kraftigt dyr. Den uhyre benbygning gav den en voldsom styrke og dens bid var frygteligt. Det kloge dyr saa fra tid til anden op i sin herres forbitrede ansigt. Nu var Rodrigo kommen i nærheden af de dansende negre. Han blev her vidne til den mest raa og tugtløse løssluppenhed. De fleste var drukne. Men paa en matte laa mulatten og frydede sig ved dette syn, som syntes at maatte fylde alle og enhver med væmmelse og modbydelighed.

Med høi gjæsen styrkede Tarik ind i kredsen og bragte de dansende til under høie skrig at flygte til alle sider, saa dansepladsen inden saa stieblikke var tom.

„Tarik!“ skreg mulatten rasende over denne forstyrrelse, idet han sprang op og svang sin vældige piff for at lade den med størst mulig voldsomhed falde over hunden; men før han havde kunnet gjøre dette, laa han selv hylende af raseri paa jorden. Hunden satte sine forlabber paa hans bryst, saa paa ham med sine rullende øine, viste sine vældige tænder og syntes blot at vente paa sin herres befaling til at lade mulatten føle dens skarpe tænder. Bedrillo rørte ikke et

lem; han vidste altfor godt, hvad følgen vilde være, hvis han forsøgte derpaa, og han følte sig greben af dødsangst.

Nu traadte Rodrigo pludselig frem. Han var forbauset over, at der i et stieblik pludselig kunde være bleven saa stille og tomt der, hvor der netop havde været den vildeste larm. Han saa først nu, hvorledes mulatten laa der med hunden over sig, og denne saa paa sin herre med et spørgende blik, som om den vilde sige: „Stal jeg?“

„Godt, min brave Tarik!“ sagde Rodrigo i en tone, som bragte mulattens blod til næsten at stivne. „Det var kanske det heldigste, at du ligesaa godt med engang øvede en skarpretters gjerning mod denne skurk. Dog — slip ham!“

Tarik slap straks mulatten, som skjælvende reiste sig. (Fortsættes.)

Fra dyrenes verden.

Hn stor gjedde var sat i et atvarium — et temmelig stort og langt kar, fyldt med friskt strømmende vand, hvis inderste langsides er dækket med opstabilede stene, hvori der er vandplanter og smuthuller for fiskene, medens den ydre væg dannes af klart og temmelig tykt speilglas, saa at tilskuerne kan gaa temmelig nær ind til og iagttage de svømmende fiske. Her levede gjedden og blev hver dag fodret med smaa levende fisk, som den straks gjorde jagt paa og slugte. Men en dag fandt man paa at sætte en sterk glasplade paa tværs i dens kar, saa at der blev et mindre afdeelt rum i den ene ende, og deri slap man tolv levende smaa fiske af den samme størrelse og art, som gjedden daglig fik til føde.

Saa snart de tolv begyndte at svømme om i sit lille rum, styrkede gjedden løb paa dem; men fik et forfærdeligt og uventet slag paa næsen af den sterke glasplade.

Den høiede af, svømmede lidt omkring;

da den igjen saa disse lætre tolv midt foran sig, fulgte den sit instinkt og for løs paa dem. Atter samme ubentede og smertelige slag paa næsen, og atter høiede den af og tænkte sig om. Men den hele dag og kanfte ogsaa den næste gjorde den stød og udfald mod de tolv fristelser.

Dog bestandig sjældnere, indtil den holdt helt op.

Saa trak man glaspladen op, og de tolv smaa svømmede uden beskyttelse omkring i det fælles store bassin. Gjedden rørte dem aldrig. Derimod styrkede den straks over de smaa fiske af samme art og samme størrelse, som man kastede ud til dens ernæring. Og aldrig tog den fejl. De tolv skaanede den, rørte dem aldrig, men tog de andre og slugte dem. Thi disse tolv kjendte den personligt, og den vidste godt, at ved dem var der dette ubegribelige, at man fik et slag paa næsen, naar man vilde sluge dem. Saaledes brugte altsaa denne gjedde sin ved erfaring indvundne kundskab til at overvinde sit instinkt — netop som naar et menneske er blevet klogt af skade, og lægger baand paa sine lyfter.

Et og andet.

Der er ingen Gud. „Hvorned vil De overbevise mig om det modsatte, naar jeg siger Dem lige i øinene: Der er ingen Gud?“ Saaledes spurgte engang en fræt gudsbespotter en tykt biskop. Denne svarede rolig: „Jeg vil hellere lade den hellige skrift gjendrive Deres paastand; thi i denne er der allerede tale om Dem.“ — „Om mig!“ sagde spotteren. „Hvorledes det?“ — „Ja vist“, svarede biskoppen; „netop om Dem, nemlig i Davids 14de salmes 1ste vers.“ Bibelen blev hentet; stedet slaaet op og forelæst høit og tydelig: „En daare siger i sit hjerte: Der er ingen Gud.“ Spørgeren blev noget sluttørret ved denne bested og gik besfjæmmet bort.

Gud ser det. En handelsmand, som ofte kom til en hjulmand, overgav denne en stor sum penge, uden at nogen vidste det og uden at saa noget bevis for dem. Den handlende var paa vei til en nærliggende stække og mente at vende hjem i løbet af et par dage; men før han naaede bestemmelsesstedet, rantes han af den ulykke, at heften, han red paa, steilede med ham, og han mistede livet. Saa snart hjulmanden modtog efterretning derom, meldte han straks den af dødes efterladte ulykken, og meddelte med det samme om pengene, som var ham overleverede, og som han nu straks gav fra sig. En slegtning af ham sagde: „Du maa dog være et meget enfoldigt menneske, at du ikke beholdt pengene; hvem havde vel vidst det?“ „Gud“, svarede hjulmanden, „han, som kjen-der alt, og jeg selv vilde aldrig have glemt det.“

I den store konges tjeneste. Brev Christoffer v. Pfeil, forfatter til flere aandelige sange, var minister hos Frederik den store. Han opfyldte sin pligt baade med trofast og kjærlighed og lod sig aldeles ikke paavirke af den vantro og ugudelighed, som lusten ved hoffet saa at sige var opfyldt af. Over morgenstund pleiede han at læse i bibelen og bede, og forat ingen skulde forstyrre hans andagt, havde han givet sin tjener ordre til ikke under nogen omstændigheder at indlade nogen til sig. En saadan morgen kom Frederik den store imod sedbane for at tale med ministeren. — Tjeneren befandt sig selvsølgelig i den største forlegenhed overfor denne høie gæst, men han vovede ikke at handle imod sin herres udtrykkelige befaling, og han fortalte derfor kongen, hvordan sagerne forholdt sig, at ministeren ikke vilde forstyrres, naar han bad. „Nu vel, saa venter jeg“, sagde fyrsten og satte sig.

Vidt efter kom ministeren, og idet han bukkede dybt for fyrsten, sagde han: „Deres majestæt bedes undskylde mig! Jeg havde just en underhandling med kongernes konge.“

En kjæk liden pige.

Fra gaarden Flikeid ved Lundevandet, ti kilometer fra Flekkefjord gif mandag den 28de december 1891 fire børn ud for at skjære lyng i den nærliggende udmart. Under arbeidet hermed skar et af børnene, en gut paa 5 aar, sig, og hans 11 aar gamle søster vilde følge ham hjem, for at faa en klud paa saaret.

De to andre børn blev tilbage og fortsatte med lyngskjæringen til ud paa eftermiddagen. Da disse kom hjem, erfarede de, at de to søskende, der altsaa for en god stund siden havde forladt dem, endnu ikke var komne, og da det begyndte at blive mørkt, og de fremdeles udeblev, fik man frygt for, at der var tilstødt dem noget, hvorfor man gav sig ifærd med at lede efter dem.

Natten brød frem med uveir og storm; men børnene fandtes ikke. Eftersøgningen fortsattes tirsdag og nat til onsdag. Man gjennemførte de bløde myrer, idet man tænkte sig, at de muligens var komne ud paa disse og sad fast; men al søgen var forgjeves. Nat til onsdag gif, og børnene var endnu ikke fundne.

Med saa mange folk, som kunde opdrives, fortsatte man onsdag med at søge, og ved middagstider fandt man endelig gutten — men død, lænet op til et træ, indhyllet i sin

søsters skjorter. Han havde bukket under for kulde og anstrengelse.

En hundrede skridt fra ham laa søsteren paa marken, halvt bevidstløs med hænderne for ansigtet, elendig og forkommen. Hun kunde kun give usammenhængende besked om, hvorledes de var farne vild.

Om mandag havde veiret været taaget, hvorfor hun havde taget feil af veien og gaaet og gaaet uden at finde hjem. Broderen blev snart træt; saa havde hun taget ham paa ryggen, vandret med ham saaledes og taget af sig sine egne klæder for at beskytte sin lille broder mod uveiret. Naar han var død, kunde hun ikke sige. „For en stund siden,“ var det svar hun gav herpaa; hun havde ikke rede paa nat og dag mere.

Hun blev greben af rædsel, sagde hun, da hun saa, at han døde. Saa gav hun sig over, hun ogsaa; hun kunde ikke mere. Og godt var det, at hjælpen nu kom; thi snart vilde ogsaa hendes kræfter have været udtømte.

Stedet, hvor børnene fandtes, var kun $\frac{1}{4}$ mil fra gaarden.

(Efter „Chr sands Tid.“)

Oplosning paa billedgaaden i nr. 18.

Soppene vokser overmaade hurtig.

Billedgaade.

gat

dede

2

ndem

detg

e.